

Memòria d'un exiliat de Caldes

Molts llibres d'història pequen de grisos, grisos, grisos i grisos. A banda d'avorrits i, a voltes, críptics i intel·ligibles, desprenen pedanteria solemne i arrogància intel·lectual. És clar que no pas tots els llibres d'història s'entravessen a qualsevol públic; he estat capaç de llegir-ne uns quants oblidant que eren textos pretensament científics. Els que he llegit amb més afició han estat la història contada i ben narrada per Stefan Zweig, Sebastian Haffner o Primo Levi. Entretinguts i literàriament deliciosos. No són obres de ficció, però estan escrites com una novel·la d'aventures, amb voluntat de ser llegits per tota mena de públics: pels cercadors d'històries profundes i pels necessitats d'entreteniment. Els escriptors,

de llibres o de periòdics, desitgen una bona història per sobre de tot. I els lectors, que la transcriguin amb naturalitat, que no l'espatllin amb floritures artificioses. En Carles Ribera, periodista de professió i historiador de formació, va trobar una gran història. La del seu oncle avi: Joaquim Aleixandri, ferroviari, republicà, laicista de Caldes de Malavella, que va lluitar contra la violència irracional dels anarquistes, va salvar la vida de monges, va ser perseguit per faistes i per feixistes, es va exiliar a França i va viure com un anacoreta fins a la fi dels seus dies. En Xandri (1906-2002), va llegir uns diaris de gran qualitat literària, en què analitza amb gran lucidesa el món d'ahir. I en Ribera ha reconstruït aquesta història amb exquisidesa i moments emotius.